సంసార స్వప్నతుల్యోహి రాగద్వేషాది సంకులః
సంభవం సత్యవద్భాతి ప్రమోదే సత్యసత్యవాన్

ప్రేమ స్వరూపులారా!

కలలు కంటున్నంత వరకు అన్నీ సత్యమనే అనిపిస్తాయి. వినిపిస్తాయి. కనుపిస్తాయి. అటుల [illegible] రాగద్వేషాదులతో కూడిన సంసారము జ్ఞానోదయమునకు పూర్వము సత్యముగానే గోచరిస్తుంది. పరమార్థ [illegible] ప్రవేశించినప్పుడు ప్రపంచమంతయు స్వప్నతుల్యమవుతుంది.

[illegible] జలము, అగ్ని, వాయువు, ఆకాశము పంచ మహా భూతముల యొక్క సమ్మేళనమే ఈ యొక్క శరీర [illegible] ఇది క్రమమైన పొర్లతో కూడి వుంటుంది. ఇది భౌతిక శరీరమని చెప్పబడుతుంది. సమస్త ప్రపంచమ [illegible] సంబంధ బాంధవ్యము కల్పించునది యీ శరీరమే. దీనిని పంచీకరణమని కూడా పిలువ వచ్చు. ఇం [illegible] ఆత్మ జాగ్రదవస్థలో వుంటుంది. సర్వేంద్రియములు కూడను పరిపూర్ణముగా పనిచేస్తూ వుంటాయి. [illegible] రమే సుఖ దుఃఖములకు నిలయము. ఇది మూడు భాగములుగా విభజింపబడినది. స్థూల సూక్ష్మ కారణ [illegible] ఈ శరీరము కేవలము అన్నగతము. ఇది పరిపూర్ణ జడము. ఇది కేవలము ఒక పనిముట్టు వంటిది. [illegible] కనుపించునది యీ స్థూల శరీరము. దీనినే సత్యమని నిత్యమని నిర్ణయించి విశ్వసించి సర్వస్వమైన [illegible] తత్వాన్ని విస్మరిస్తున్నాడు మానవుడు.

[illegible] ప్రాణములు మనోబుద్ధి దశేంద్రియముల యొక్క చేరికే సూక్ష్మ శరీరము. దీనినే స్వప్న స్థితి యని కూడను [illegible] వచ్చును. ఇందులో వ్యక్తి అంతర్ముఖమై వుంటుంది. ఈ సూక్ష్మ శరీరము నందు మానవత్వము కేవలము [illegible] నూతన ప్రపంచముగా కల్పించుకుంటుంది. ఇది తనకు తానే ప్రమాణముగా నిలుస్తుంది. ఇది ఎవరితో [illegible] సంబంధ బాంధవ్యము లేకుండా పరిమితమై వుంటుంది తనకు తానే. ఈ స్వప్నావస్థ యందు సర్వము [illegible] కల్పించుకుంటుంది. రూపము కాని రూపమును, వినికిడి గాని వినికిడిని, రుచిగాని రుచిని కూడా తానే [illegible] ంచుకుంటుంది. కానీ యీ సృష్టి అంతయు తనకు తానే పరిమితమై వుంటుంది. ఈ స్వప్నమందు ఏది

ఒక రూములో పవళించినప్పటికిని ఎవరి కలలు వారివే. ఎవరి అనుభూతి వారిదే. ఈ స్వప్నమున జాగ్రత్తకు యే మాత్రము సంబంధము వుండదు. ఒక వ్యక్తికి స్వప్నములో తన మిత్రుడు తనకు విధములుగా హింసించినట్లుగా కలలు కంటాడు. తెల్లవారి లేచి మిత్రుని గాంచి 'ఓ మిత్రమా! నన్ను నీవు యింత బాధ పెడితివి' అని ప్రశ్నించినప్పుడు, 'ఒరే పిచ్చివాడా! నేను నిన్ను చూడలేదే?' అని జవాబు చెబుతాడు. అనగా మిత్రుని తానే సృష్టించుకున్నాడు. అతని బాధలు తానే సృష్టించుకున్నాడు. అనుభూతులు తానే సృష్టించుకున్నాడు. కనుక స్వప్నావస్థయందు జరిగే సర్వ అనుభూతులు కూడను తానే పరిమితము గాని ఎవరితోనూ వ్యాప్తియై వుండవు. సుఖదుఃఖములు అనుభవించునది స్వప్నావస్థయందే. కర్మను సూక్ష్మముగా పునర్జన్మము ధరించునది యీ సూక్ష్మశరీరమే.

ఇందులో మనస్సు ప్రధానమైనది. ఈ మనస్సే సర్వమును సృష్టింపజేస్తుంది. మనోమూలమిదం జగత్. ప్రపంచమంతయూ మనోమయమే. మనస్సు ఒక్కటే అయినప్పటికి తాను చేసే వివిధ కర్మలను పురస్కరించుకొని దీనికి వివిధ పేర్లు కలుగుతూ వచ్చాయి. సంకల్పవికల్పములు చేయటం చేత దీనికి మనస్సు అని పేరు. నిత్యానిత్య విషయ పరిశీలన చేయుటం చేత దీనికే బుద్ధి అని పేరు. నిరంతరం చింతించటం చేత దీనికి చిత్తము అని మరొక పేరు. దేహములో తాదాత్మ్య భావము పొందినప్పుడు దీనికి అహంకారము అని పేరు. మనస్సు, బుద్ధి, చిత్తము, అహంకారము యివి మనస్సు యొక్క పర్యాయపదములే. ఇట్లాంటి సమ్మిళితమైన స్వరూపమే అంతఃకరణ.

కనుక జాగ్రత్ స్వప్నములు రెండూ కూడను కేవలము మానవ కల్పితములే. మూడవది సుషుప్తి. సు అనగా మంచి. షుప్తి అనగా నిద్ర. మంచి నిద్ర. ఇందులో మనస్సు లేదు. మనస్సు లేకపోవటం చేత ప్రపంచము కూడను లేదు. ప్రపంచము లేకపోవటం చేత సుఖదుఃఖములు కూడను లేవు. మనస్సు వుండేంతవరకే యీ ప్రపంచము. ప్రపంచము మనలో చుట్టుకున్నంత వరకే యీ సుఖదుఃఖములు. కనుక సుఖదుఃఖములకు ప్రపంచమే మూలకారణము. ప్రపంచమునకు మనస్సే కారణము. కనుకనే 'మన ఏవ మనుష్యాణాం కారణం బంధమోక్షయోః' అని. సమస్త బంధములకు, సమస్త స్వాతంత్ర్యములకు యీ మనస్సే మూలకారణము. ఇవే యీ అన్నింటికిని అతీతమైన స్థితియే ఆత్మస్థితి. మానవుడు యీ జాగ్రత్, స్వప్న, సుషుప్తి శరీరముల యొక్క తాదాత్మ్యము పొందటం చేత ఆత్మను మరచిపోతున్నాడు. ఇవే అనుభూతులకు ఆత్మయే ఆధారము.

మృత్పిండమేకం బహుభాండరూపం - గోక్షీరమేకం బహుధేను జాతం
సువర్ణమేకం బహుభూషణాని - ఏకం పరాత్మా బహుదేహవర్తీ.

మట్టి ఒకటే అయినప్పటికి దీనిచే కల్పింపబడిన ఆకారములు అనేకముగా వుంటున్నవి. ఆభరణములు అనేక

707079003

నైనప్పటికిని సువర్ణము ఒక్కటిగానే వుంటున్నది. అదే విధముగనే ఆకారములు వేరువేరు అయినప్పటికిని ఆత్మ తత్వము ఒక్కటే. ఇట్టి ఆధార భూతమైన ఆత్మతత్వమును విస్మరించి శరీర యింద్రియ మనో బుద్ధుల యొక్క స్వభావమునే మానవుడు అనుసరించటం చేత అజ్ఞానమునకు గురౌతున్నాడు. సముద్రము నందు అసంఖ్యాకమైన అలలు చెలరేగుతున్నాయి. ఒక అల వుండినట్లుగా మరొక అల మనకు కనుపించదు. అలలు వేరు వేరుగా మనకు గోచరిస్తాయి. కాని అన్ని అలల యందు జలము ఒకటే అనే సత్యాన్ని మనము విస్మరిస్తున్నాము. మానవ స్వరూపములు అనంతమైన రూపములుగా కనుపిస్తూ వుంటాయి. ఇది సచ్చిదానంద సాగరమందు ఆవిర్భవించే అలలు మాత్రమే. ఈ రూపనామములు వేరువేరుగా మనకు కనుపించవచ్చును గాని అన్నింటికిని ఆధారము ఆత్మయే.

కావున మానవ జీవితము నందు యీ ఆత్మను అన్నమయ, ప్రాణమయ, మనోమయ, విజ్ఞానమయ, ఆనందమయ మనేవి కప్పబడినవి. ఈ పంచకోశముల చేత కప్పబడటం చేత యీ ఆత్మతత్వము అంత సులభంగా మనకు గోచరించటం లేదు. శరీరమే అన్నమయ కోశము. ప్రాణమయ విజ్ఞానమయ, మనోమయ కోశములే యీ సూక్ష్మ స్వరూపము. ఆనందమయ కోశమే కారణ శరీరము. ఆనందమయ మని పేరు మాత్రమే వుందిగాని యిది నిజానందము కాదు. ఆత్మానందము యొక్క ప్రతిబింబమే యీ కారణ దేహమందు ఆనందమయమనే పేరును అనుభవిస్తున్నది. చంద్రుడు స్వయంప్రకాశకుడు కాదు. సూర్యుని ప్రకాశము చంద్రుని మీద పడినప్పుడే చంద్రుడు ప్రకాశిస్తున్నాడు. అదే విధముగనే మన మనస్సు కేవలము స్వయంప్రకాశము కాని చంద్రుని వంటిది. స్వయంప్రకాశకుడు ఆత్మయే. ఆ ప్రకాశమే బుద్ధిపైన, మనస్సుపైన, యింద్రియములపైన, దేహముపైన బడి యీ సర్వస్వమును చైతన్యవంతమైన రూపముగా ...రిస్తున్నాది. ఈ ఆత్మ చైతన్యమే యీ ప్రపంచమును నడిపించుచున్నది. చరాచర ప్రపంచమునకు యీ చైతన్యమే మూలాధారము. కనుక యీ మూలాధార తత్వమును మానవుడు విస్మరించటం చేత సమస్త కష్టములకు దుఃఖములకు విచారములకు గురౌతున్నాడు. శరీర యింద్రియ మనో బుద్ధుల చేత అనుభవించు సుఖదుఃఖములకు ఆత్మకు యే మాత్రము సంబంధము లేదు.

సూర్యప్రకాశమును ఆధారము చేసుకొని అనేకమంది అనేక విధములైన కర్మలనాచరిస్తారు. కొందరు మంచి కర్మలు ఆచరించవచ్చును. మరికొందరు చెడ్డ కర్మలు ఆచరించవచ్చును. కొందరు పుణ్యకర్మలు కొందరు పాపకర్మలు చేయవచ్చును. కొందరుపకారములు మరికొందరు అపకారములు గావించవచ్చు. కాని వాటి యొక్క ఫలము యే మాత్రము ఆత్మకు చెందదు. సూర్యునకు ఏ కర్మల ఫలితము చెందదు. సూర్యుడు కేవలం సాక్షీభూతుడు మాత్రమే. అదే విధముగనే శరీర మనో బుద్ధుల యొక్క ఫలితములు ఆత్మకు ఏ మాత్రము అంటవు. ఈ ఆత్మ సాక్షీభూతుడు. కాని మానవుడు శరీర యింద్రియ మనో బుద్ధుల యొక్క సంపర్కము చేత

త్నము పొందటం చేత యివన్నియు కూడను ఆత్మయొక్కప్రభావమనే భాతిస్తున్నాడు. ఈ అన్నింటికిని
మూలకారణము. మనసే యిన్ని విధములైన పరిణామములు పొందుతూ వస్తున్నది. మనసును మర
ప్పుడు అంతా బయలే.

మనము ఒక భవనమును నిర్మించుకున్నాము. ఈ భవనము లోపల పడకగది, వంటగది
జనాలగది, స్నానాలగది అని మనము వేరువేరుగా నిర్ణయించుకున్నాము. ఐతే యీ భేదభావములు
కనుపిస్తున్నాయి. మన యొక్క అనుభూతులను బట్టి, మన అనుకూలములు బట్టి వాటికి కొన్ని గోడ
ల్లుగా నిర్మించుకోటం చేతనే యివి వేరు వేరు గదులుగా రూపొందుతూ వచ్చాయి. అడ్డము కట్టిన
లు కొట్టివేసినప్పుడు అంతా బయలుగానే వుంటుంది. అదే విధముగా సర్వత్ర వుండినది ఆత్మతత్వమే.
మనే ఒకగోడ యింద్రియమనే ఒకగోడ, మనస్సనే ఒక గోడ, బుద్ధిఅనే ఒకగోడ యీ గోడలు నిర్మిం
టం చేత యీ ఆత్మ తత్వం మరుగు పడిపోయి అంతా గదుల క్రిందనే రూపొందుతూ వచ్చాయి. ఇది
చితమైన సంకల్పముల యొక్క ప్రభావము. విశాలమైన దివ్య భావములు కావు. కనుక మానవత్వము
విధములైన అశాంతికి గురికావటానికి యీ అభిమానముతే మూలకారణము.

వడ్లను దంచి బియ్యము వేరు చేసినట్లు శ్రవణ, మనన, నిధి ధ్యాసలద్వారా కప్పబడిన
మయ కోశము, ప్రాణమయకోశము, మనో మయకోశము, విజ్ఞానమయ కోశము, ఆనందమయకోశ
అనే యీ పొట్టును వేరు చేసినప్పుడు నిజమైన ఆత్మతత్వము మనకు రూపొందుతుంది. ఇవి కేవలము
యింద్రియ బుద్ధులు కప్పబడినటువంటి పొట్టు వంటివి మాత్రమే. పొట్టును తీసిన మిగిలినది బియ్య
ఈ బియ్యముపైన పొట్టు వుండినంతవరకు 'పునరపి జననం పునరపి మరణం' ఈ పొట్టును మనం వేరుచే
'పునర్జన్మ నవిద్యతే' అంటే దానికి జన్మయే లేదు. కనుక యీ అన్నింటికిని బంధనకు మూలకారణము
యింద్రియ మనో బుద్ధులే. ఐతే అన్నింటి యందు సమముగానే వుంటున్నది ఆత్మతత్వము.

దీనికి మరొక ఉదాహరణ. అగ్నితో చేరిన యినుముప గుండును మనము ముట్టినప్పుడు
హస్తాన్ని కాలుస్తుంది. ఇనుపగుండు కాల్చింది అని మనము చెప్పుతున్నాము. సరియైన జవాబు కాదు.
ప గుండు కాల్చలేదు నిన్ను. అందులో చేరిన అగ్ని నిన్ను కాల్చింది. ఐతే యీ యినుప గుండులో అగ్ని
వుంది. వెలుపల వున్నదా లేక లోపలవున్నదా? లోపల వెలుపల యీ అగ్ని వుంటున్నది. మనను
నిప్పు అయినను మనము గుండుపైన ఆరోపిస్తున్నాము. ఈ ప్రపంచమంతయు పెద్దగుండు వంటిది.
లో సుఖదుఃఖములు, లాభనష్టములు, కష్టములు, నిందలు, నిష్ఠూరములు అనేవి మనలను బాధిస్తు
ఐతే యీ బాధింపబడునవి ఏవి? శరీర యింద్రియ మనో బుద్ధులు బాధింపబడుతున్నాయి.
దు. ఈ ప్రపంచమంతయు అంతర్ బహిరములో వ్యాపించునటువంటిది ఆత్మ చైతన్యము ఒక్కటే.

[illegible]నకు ఆత్మయే ప్రమాణము, ప్రధానము అనే సత్యమును గుర్తించుకోలేని వ్యక్తులు యీ విధముగా [illegible] వుంటారు..

కనుక సమస్తమునకు మూలకారణము ఆత్మయే. దీనిని దర్శించాలంటే మనము ఏ [illegible]మును వెతకాలి? వెతకనక్కరలేదు. ఇది స్వప్రకాశమైన స్థితి. లేని దానిని కొత్తగా సంపాయించు[illegible] కాదు. సర్వకాల సర్వావస్థల యందు వున్నటువంటిది. ఉన్న దానిని వెతకటమెక్కడ. వెలిగే దీప[illegible] వెతుకుటకు మరొక వెలిగే దీపమును తీసుకు రావటము ఎంత వెర్రితనము. ఇది నిరంతరము [illegible]చుచున్న వెలుగే. దీనిని యింకొక సాధన చేత వెతుక నక్కరలేదు. తనను తాను గుర్తించుకో[illegible] వరకు కూడను ఎక్కడో మరొక ప్రదేశములో వున్నదని భ్రమిస్తున్నాడు మానవుడు. నివురు కప్పిన [illegible] దేహభ్రాంతి యీ ఆత్మ జ్ఞానమును కప్పిపేస్తున్నది. కనుక నిజానందమైన నేనును నేను గుర్తిం[illegible] యీ సర్వస్వము కూడను మాయమవుతుంది.

నేను, నేను, నేను అనే పదము పుట్టిన తరువాతనే సృష్టి అంతయూ సృష్టించ బడినది. నేనే [illegible] సృష్టి లేదు. ఆ నేను అనేది ఏమిటి? అది ఎవరు? అదే వునికి. ఆ వునికియే సర్వులందు స్ఫురిం[illegible]టు చేత దీనికి ఆత్మ అని మరొక పేరు. దీనికే బ్రహ్మ అని మరొక పేరు. దీనికే హృదయము అని [illegible] పేరు. దీనికే అహంకారమని మరొక పేరు. నేను, బ్రహ్మ, ఉనికి, హృదయము, అహం యివన్నీ [illegible] యొక్క పర్యాయ పదములే. హృదయమనగా మనము యీనాడు భ్రమిస్తున్నది కేవలము దేహ[illegible]మైన గుండెను హృదయముగా భ్రమిస్తున్నాము. ఇది కాదు హృదయము. హృదయమునకు జన[illegible]ము లేదు. సర్వత్ర వుండిన దే నిజమైన హృదయము. ఇట్టి హృదయాన్ని మనము విస్మరించి పంకు[illegible] పరిమితమైన యీ దేహ హృదయాన్ని మాత్రమే హృదయముగా భావిస్తున్నాము. ప్రతి పదమునకు [illegible] ఉనికి ఆధారము చేసుకొనియే మనము జీవితము గడుపుతున్నాము. అదే అహం అహం. ఆ [illegible] బ్రహ్మ. నేను కుటుంబీకుడను అంటున్నావు. కుటుంబీకునకు ముందు నేను అనే పదము వుంటు[illegible] నేను సన్యాసిని అంటున్నాడు. ఈ సన్యాసి అనే పదమునకు ముందు నేను వుంటున్నాది. నేను పురుషు[illegible] అంటున్నాడు. పురుషుడు అనే పదమునకు నేను అనే పదము ముందు వుంటున్నాది. కనుకనే [illegible]డను, సన్యాసిని, పురుషుడను, స్త్రీని అనే యీ మార్పు చెందే పదములు దూరము చేసినప్పుడు నేను [illegible]మైనదిగా నిలుస్తుంది. కనుక అన్నింటికి నేనే ఆధారము. నేను అనగా ఆత్మ.

ఇట్టి సర్వత్ర సర్వజ్ఞమై వుండిన ఆత్మతత్వాన్ని మనము మరచి పోతున్నాము. కనుకనే యిన్ని [illegible]కు, యిన్ని విధములైన దుఃఖములకు, యిన్ని విధములైన సందేహములకు మానవుడు గురౌతున్నాడు. [illegible] ప్రేమించవలసినది మనిషిని కాదు. ఆత్మను ప్రేమించాలి. మనము ప్రేమించ వలసిన ఆత్మను

విస్మరించి ప్రేమించతగని దేహమును ప్రేమిస్తున్నాము. కనుక ఆత్మవిశ్వాసము ధృఢముగా నిల్చలేక పోతున్నాది. నీకు తల్లి వుంటోంది. తండ్రి వుంటాడు. బిడ్డలుంటున్నారు. కాని యీ తల్లిని తండ్రిని బిడ్డలను ఎలాంటి పరిస్థితి లోనైనా నవు ప్రేమించక పోవు కదా! వారు ఎన్ని విధములైన యిక్కట్లు కలిగించినప్పటికిని, బాధలు కలిగించినప్పటికిని వారిని ప్రేమిస్తూనే వుంటున్నామని భావిస్తారు. వారికేదైనా ప్రమాదములు జరిగితే భరించలేని బాధను కూడను అనుభవిస్తారు. కారణం యితను నా తండ్రి యితను నాతల్లి, యితను నాబిడ్డ అనే విశ్వాసము ధృఢముగా వుండినప్పుడే ఆ బాధకు తాను గురౌతున్నాడు. సంబంధములు మధ్యలో కదలిపోయే మేఘములే. కాని నిత్యసత్యమైన ఆత్మతత్వమును యిది నా ఆత్మ యిది నా దేవుడు నా భగవంతుడు అనే నమ్మకము పూర్తిగా నీకు లేకపోవటం చేత నీకు అనేక సందేహములు జనిర్భవిస్తున్నాయి.

నిజముగా నాతండ్రి అనే భావము నీలో వుండిన సమయములో అతనిపైన ప్రేమ ఎంత దృఢముగా వుంటుండాది. అట్టి నీటి బుడగవంటి దేహముపైన నీ యొక్క ప్రేమను అభివృద్ధి గావించుకొనుచు నిత్య సత్య నిర్మలమైన ఆత్మతత్వమునందు యిది నా ఆత్మ అనే విశ్వాసము నీలో చలించిపోతున్నాది. దీనికి కారణము సత్యమును అసత్యముగా, అసత్యమును సత్యముగా విశ్వసించటమే. సత్యమైనది నిత్యమైనది ఆత్మ ఒక్కటే. దీనిపైన ధృఢ విశ్వాసమును అభివృద్ధి పరచుకోవలసిన మానవుడు శారీరక సంబంధ బాంధవ్యమును అభివృద్ధి పరచుకుంటున్నాడు. కనుకనే విశ్వాసము స్థిరముగా లేకపోతున్నాది. ఒక ధృఢ విశ్వాసము మనకు కలగాలంటే నాది అనే భావము అందులో కుదరాలి. అది లేనంత వరకు మనము కృతజ్ఞులము కాము. నిజానందమును పొందలేము. నిత్యసత్యమైన స్థానమును చేరలేము. కేవలము యివి భ్రాంతుల యొక్క స్వభావములే. భ్రాంతి వుండినంత వరకు బ్రహ్మ మనకు దూరంగా వుంటుంది. ఎప్పుడు భ్రాంతిని వదులుతామో అప్పుడే బ్రహ్మ మనకు సాక్షాత్కరిస్తుంది.

సర్వుల యందు వున్న దివ్యత్వము ఒక్కటే అనే సత్యాన్ని మనము ధృఢముగా నమ్మాలి. అప్పుడే ఈ ప్రపంచమునందు యేవిధమైన భేద భావములకు అవకాశము వుండదు. కలతలకు కల్లోలములకు యేమాత్రము అవకాశము వుండదు. ఈ రాగద్వేషములకు యేమాత్రము అవకాశము వుండదు. భిన్నత్వములు పెంచుకొని రాగద్వేషములు అభివృద్ధి గావించుకొని దివ్యత్వమును స్మరించటం చేతనే మానవత్వం దినదినమునకు అడుగునకు పోతున్నది. కనుక మానవత్వములో మొట్టమొదట గుర్తించవలసిన ప్రతి విషయమునందు నేను నేను అనే వింటున్నాము. ఆ నేను అనే విషయాన్ని గుర్తించాలి. అదే ఆత్మ తత్వము. ఈ ఆత్మ భావమునందు స్థిరముగా నిలిచినప్పుడే యిదే నిజమైన గమ్యము. సమస్త సమస్యల పరిష్కారమునకు యిదే మూలకారణము. ఈనాడు ప్రపంచము సమస్యలతో నిండి వుంటున్నది. ఈ సమస్యలకు

కారణము రాగద్వేషములే. రాగద్వేషములకు మూల కారణము స్వార్థమే. స్వార్థమునకు మూలకారణము స్వప్రయోజనమే. ఈ స్వప్రయోజనమనేది దేహ భ్రాంతియే. ఈ దేహ భ్రాంతికి మూలకారణము మనస్సే. మనస్సును దైవమునకు అర్పితము గావించినప్పుడు యిదే సర్వవిధముల ముక్తిని గుర్తించిన మంత్రము. కనుక మొట్టమొదటి మంత్రము యేమిటంటే నేను నేను అనేదే భగవంతుని మూల మంత్రము. దీనినే సంస్కృతమునందు అహం. అహం బ్రహ్మాస్మి. ఈ అహము పైన మన జీవితాన్ని సార్థకము గావించుకోవాలి. ఏది చేసినా, ఏది చూసినా, ఏది తిన్నా, ఏది చెప్పినా, ఎక్కడ నడచినా అంతా కూడను ఆత్మభావముతోనే మనం అంకితము గావాలి.

ఇక్కడ రెండు విధములైన I లు వుంటున్నాయి. మనసుతో కూడిన I ఒకటి. ఆత్మతో కూడిన I ఒకటి. అనగా ఆత్మభావమే I. ఇదిమనస్సుతో చేరటం వలన అహంకారముగా మారిపోతున్నది. ఆ ఆత్మతో కూడిన I ఆనందముతో చేరినప్పుడు సర్వం ఒకటిగా నిరూపిస్తుంది. 'ఏకం సత్ విప్రా బహుధా వదంతి'. ఉన్నది ఒకటే అయినప్పటికిని అనేకమంది అనేకరీతులుగా భావిస్తున్నారు. అట్టి విశ్వాసము లేక ఎన్నివిధములైన సాధనలు చేసినప్పటికిని యివన్నియు కూడ మనో కల్పితముల యొక్క ప్రభావమే. సూర్యుని చేత ఆవిర్భవించిన మేఘములు తిరిగి సూర్యునే కప్పివేస్తున్నాయి. అదేవిధముగనే ఆత్మనుండి ఆవిర్భవించిన మనోమేఘ సముదాయము ఆత్మను కప్పివేస్తున్నది. కనుక ఆత్మను అర్థం చేయునది మన మనస్సు. ఈ మనస్సు నాశనము చేసినప్పుడే ఆత్మ ఒకటిగానే నిలుస్తుంది. ఈ మనసు అనేది ఏమిటి? కేవలము మన భావాల స్వరూపమే మనస్సు. మన భ్రాంతులను క్రమక్రమేణా అణగద్రొక్కటానికి ప్రయత్నించాలి. కానీ యీ నాడు సాధకులు భక్తులమని, సాధకులమని భావించుకుంటూ దినదినానికి ఆశలు పెరిగి పోతున్నాయి. సంకల్పాలు అభివృద్ధి అవుతున్నాయి. వీరికి ఏనాడు యీ ఆత్మస్థితి లభ్యమవుతుంది? ఇది సాధ్యమే కాదు. క్రమక్రమంగా మన స్వార్థ స్వప్రయోజనములను అణగద్రొక్కాలి. యీ స్వార్థమనేదే మానవుని యిన్నివిధములుగా దూరముగా గావించుచున్నది.

ప్రపంచమందు విశాలమైన దివ్యభావాన్ని అభివృద్ధి గావించుకోటానికి తగిన కృషి చెయ్యాలి. నేడు ప్రపంచ మార్పునకు అనేక ప్రయత్నములు సలుపుతున్నారు. వ్యక్తి మారక ప్రపంచము ఏ రీతిగా మారుతుంది. వ్యక్తుల యొక్క సమూహమే ప్రపంచము. కనుక మొట్టమొదట మనము ప్రపంచమును మార్చాలనుకున్నప్పుడు వ్యక్తి మారాలి. వ్యక్తి యందున్న దుర్గుణములు దూరము చేసుకోవాలి. పవిత్రమైన భావాలు వ్యక్తియందు అభివృద్ధి గావించుకోవాలి. వ్యక్తి మంచివాడైనప్పుడే సమాజము మంచిదౌతుంది. సమాజము మంచిదైనప్పుడే దేశము మంచిదిగా రూపొందించవచ్చును.

ప్రేమ స్వరూపులారా! మొట్టమొదట వ్యక్తిత్వాన్ని మనము పవిత్రమైన శక్తిగా మార్చుకోవాలి.

ఎన్ని చదువులైనా చదవవచ్చు. ఎన్ని పదవులైనా ఏలవచ్చు. ఎంతధనమునైనా ఆర్జించవచ్చు. ఎంత కీర్తి ప్రతిష్ఠలను సంపాదించవచ్చు. ఇవన్నియు శాశ్వతమా? తన తత్త్వాన్ని తాను గుర్తించు కానక ఏమేమో నేను దర్శించానను కొంటే ఇది కేవలము వెఱ్ఱితనమే. తనను తాను తెలియని వాడు ఎన్ని తెలిసుకొని ప్రయోజనం ఏమిటి? లక్షల మైళ్ళు అంతరిక్షయానము చేస్తున్నారు కాని అర ఇంచి అయినా హృదయాంతరాళమునకు ప్రయాణము చేయటం లేదు.

ఇది కాదు మనము చేయవలసిన ప్రయాణము. మనము మనసును అంతర్ముఖము గావించుకోవాలి. బహిర్ముఖములో వుండినంతవరకు ప్రపంచమే మనకు ప్రత్యక్ష దర్శనముగా గోచరిస్తుంది. ఆ ప్రపంచము వుండినంత వరకు సుఖదుఃఖములు మనకు తప్పవు. ఎంతో దూరము మనము పోనక్కరలేదు. నిద్రలో మనకు ప్రపంచము లేదు. ప్రపంచము లేనప్పుడు మనస్సు లేదు. మనస్సు లేనప్పుడు సుఖదుఃఖములు లేవు. ఒక్క నిద్రావస్థలో మనస్సును అరికట్టుకోటం చేతనే మనము సుఖదుఃఖములను అరికట్టిన వారమవుతున్నాము. కనుక మానవుడు నిత్య శాంతి సంతోషము కావాలనుకుంటే మొట్టమొదట మనసును అరికట్టాలి. మనసును పరమాత్మ వైపుకు ప్రయాణము సల్పించాలి. ఆ వైపు నడిపించాలి. అదే నిజమైన సాధన. అంతే గాని జపములు, ధ్యానములు అన్నీ చేస్తున్నాము. అంటే ఇది కేవలం కాలమును వ్యర్థము గావించిన వారమే అవుతాము. మనసు మార్చుకోవాలి మొట్టమొదట. మనసు మారక మనిషి ఎంత మారినా ప్రయోజనము లేదు. గుణము మారక గుడ్డలు ఎన్ని మార్చినా ప్రయోజనము లేదు. కనుక ఈనాడు మనము మార్చుకొనవలసినది గుణము. అది సద్గుణముగా మారాలి. దివ్యత్వమైన భావముగా మారాలి. ఇదే నిజమైన ప్రబోధ.

ఈనాడు గురుపూర్ణిమ. పూర్ణిమ అనగా ఏమిటి? చంద్రుడు పరిపూర్ణమైన స్థితిలో వుండటం. ఆ చంద్రుని యందుండిన పదహారు కళలు సూర్యకిరణములలో లీనమైపోవటం. చంద్రుని యొక్క ప్రతిబింబమైన మనస్సునందు కూడను పదహారు గుణములు వుంటున్నాయి. అరిషడ్వర్గములు కామక్రోధ లోభ మోహ మదమాత్సర్యములు. తమోగుణము రజోగుణము. ఇవి ఎనిమిది. అష్టమదములు కులమదము, ధనమదము, విద్యామదము, యౌవన మదము, సౌందర్యమదము, తపఃమదము, సత్త్వమదము ఈ ఎనిమిది మదములు కలిపి పదహారు గుణములుగా మానవుడు రూపొందుతున్నాడు. ఈ పదహారు గుణములు ఏనాడు మనము నష్టము గావించుకుందుమో ఆనాడే మనము పూర్ణ స్వరూపులుగా అవుతాము. అట్టి గుణరహితమైన స్థితి మనము కలిగినప్పుడే పరిపూర్ణమైన స్వరూపాన్ని పొందినవారమవుతాము. అట్టి పరిపూర్ణ స్థితినే పూర్ణిమ అన్నారు.

ఈ పూర్ణిమ స్థితిని తెప్పించేవాడు ఎవరు? అతనే గురువు. గురువు అనగా కేవలము గుణాతీ

[illegible]మైనవాడు. రూపరహితమైనవాడు. కాని దురదృష్టవశాత్తు అనేక గుణములు కలిగినవారే గురువులౌతున్నా[illegible]. ఈనాటి గురువుల కంటె శిష్యులే ఉత్తములైనవారుగా కనుపిస్తున్నారు. శిష్యులు త్యాగము చేస్తున్నారు. [illegible]వులు భోగ చేసుకుంటున్నారు. కనుకనే యీనాడు లోకములో ఎవరు గురువో ఎవరు శిష్యుడో చెప్పటా[illegible] అర్థము కానటువంటి స్థితిలో వుంటున్నది. మానవుని యందు కూడను ఒక విధమైన అమాయకత్వ[illegible] అభివృద్ధి అవుతూ వస్తున్నది. పెద్దవారిని చూస్తే వారి వద్దకు పోయి మంత్రోపదేశము తీసుకోవాలి. [illegible] యీ మంత్రోపదేశము ? నీతత్వాన్ని నీవు కనుక్కోటమే నిజమైనమంత్రము. నీ మంత్రము నీలోనే వుం[illegible]న్నది. నీవే మంత్ర యంత్ర తంత్ర స్వరూపుడవు. నీ యొక్క ఉచ్ఛ్వాస నిశ్వాసములే నీ మంత్రము. అదే [illegible]. సో....హం. అదే మంత్రము. నేనే అది అదే నేను. అదే మంత్రము. ఇంక యంత్రము. యంత్రము [illegible]? నీ దేహమే యంత్రము. ఇక తంత్రము ఏమిటి? నీ హృదయమే ఒక తంత్రము. ఈ మంత్ర యంత్ర [illegible]ములు నీవే అయి వుంటుండి నీవు మంత్రానికి యింకొకరి దగ్గరకు పోతున్నావంటే ఎంత బలహీనుడవు. [illegible] అజ్ఞానివి. ఇలాంటి అజ్ఞానమునకు పైనుంచి వచ్చే ప్రబోధల చేత విజ్ఞానము లభిస్తుందా? ఇది [illegible]ము అసాధ్యము. నీ గురువు, దైవము ఒక్కడే. ఆ గుణాతీతుడు అతను ఒకడే. రూపరహితుడు [illegible] ఒక్కడే. అజ్ఞానము దూరము చేసి ప్రజ్ఞానమును అందించేవాడు అతను ఒకడే.

అంతేగాని యీ అల్పమైన యితరులను ఆశ్రయించి నీ గురుబోధలుగా తీసుకొని తద్వారా నీవు [illegible] బంధితుడు కావటము పూర్ణ అజ్ఞానమే. వారే సర్వబంధనలలో యిమిడినవారు నీ బంధనలను [illegible] ఏ విమోచన గావించగలరు. అనేక భ్రాంతులతో కూడిన వ్యక్తి నీ భ్రాంతులను యే విధముగా నిర్మూల[illegible] గావించగలడు? తానే భిక్షమెత్తుతుంటే నీ పొట్టకు అన్నము యివ్వగలవాడౌతాడా? కనుక నీవు గురువుల [illegible] వెతక నక్కరలేదు. నీ ఆత్మభావము నీవు దృఢము చేసుకో. ఆత్మానందమునకై నీవు ప్రాకులాడు. నేనే [illegible] అనే విశ్వాసమును అభివృద్ధి పరచుకో. అదే నిజమైన బోధ 'మర్మమెరిగిన మరు నిమిషములో మనసే [illegible] గురుడండి.' ఈ సత్యాన్ని గుర్తించుకున్న తరువాత ఆ మనస్సే మాయమవుతుంది. అదే నిజమైన [illegible]ము. కాని యీ గురుత్వమునకు ఒక కాలము ఒక స్థానము ఒక నియమము అనేటువంటిది లేదు. [illegible] మయమైన మానవునికే తెల్లవారి, మధ్యాహ్నము, రాత్రి. మనో మయమైన వానికి యివన్నీ బంధనలు. [illegible]తమైన వానికి ఏమీ లేదు. సర్వము ఒకటిగా. అట్టి స్థితి ఆత్మవిశ్వాసము తోనే లభ్యమవుతుంది.

ప్రేమస్వరూపులారా! గురుపూర్ణిమ అనగా కేవలము గురువులను పూజించటము అంత[illegible]గా భావిస్తున్నాము. ఈ గురుపూర్ణిమ వచ్చిందంటే గురువులకు చాలా ఆదాయము. కాని నిజంగా యిది [illegible]వులకు ఆదాయము కాదు. బంధన. నిజ గురువులు దీనిని ఆశించరు. కేవలము బాధగురువులు [illegible] ఆశిస్తారు. గురువు ఒకడే.

త్వమేవ మాతాచ పితా త్వమేవ త్వమేవ బంధుశ్చ సఖా త్వమేవ
త్వమేవ విద్యా ద్రవిణం త్వమేవ త్వమేవ సర్వం మమ దేవదేవ.

[illegible]ంక స్థితికి పోవలసినదే గురుత్వము. ఐతే యీ శ్రవణ మనన నిధిధ్యాసలకు కొన్ని విధములైన పద్ధతులు పెట్టుకోవాలి. కొన్ని సాధనలు సలపాలి. అంతేగాని యీ సాధనల నిమిత్తమై నీ గురువులను ఆశ్రయించనక్కర లేదు. నిత్యసత్యమైన గురుత్వము నీయందు అభివృద్ధి పరచుకోవాలి. గురి లేని వానికి గురువు ఏమి చేయగలడు. గురువుల వలన మనం గమ్యము చేరుతామనుకోటం వట్టి భ్రాంతి. నీ స్వశక్తి వలన నీ స్వభావము వలన నీవు గమ్యము చేరటానికి అవకాశము వుంటుంది. 'పూవులు, సూది, దారము వుంది. పుష్పమాల తానగునా? [illegible] కట్టేవాడు ఒకడు వుండాలి కదా. 'ప్రమిద, నూనె, వత్తి కలదు. దీపపు వెలుగు కలుగునా?' దాన్ని అంటించే వాడు ఒకడు వుండాలి కదా. స్వర్ణము, రత్నాలు గలవు సొమ్ములు నిర్మాణమగునా? దాన్ని చేసేవాడు ఒకడు వుండాలి. నీ యొక్క భావములు విలువైనవి అయినప్పటికి వానిని అన్నివిధముల చేర్చి కూర్చి ఆనందమును అందించేవాడు ఒక్క దైవమే. కనుక నీవు చేయవలసిన సాధనలు నీవు చేస్తూ దైవార్పితమైన భావముతో నీవు ఆరాధించినప్పుడు ఆ దైవమే సర్వము బోధిస్తూ వుంటాడు. బోధించటమే కాదు. సాక్షాత్కరిస్తాడు. సాక్షాత్కరించటము అంటే ఎక్కడనుంచో రావటం ఎక్కడకో వచ్చి దర్శనం యివ్వటం కాదు. ఎక్కడ చూచినా [illegible]వంటి వాడు పోయేది ఎక్కడికి? వచ్చేది ఎక్కడకి? తనకంటే భగవంతుడు వేరుగా వున్నాడనే వానికి [illegible]డు ఎక్కడనుంచో వచ్చాడు. ఎక్కడకో వచ్చి దర్శనము యిచ్చాడనుకొంటున్నాము. ఇవి అల్పభావము [illegible]స్వభావమే. దైవము సర్వత్ర వున్నది. నీవే దైవము. ఈ శరీర మనో యింద్రియ బుద్ధుల యొక్క [illegible]ము చేత నీవు నీ సత్యాన్ని మరచి పోతున్నావు. నీవే యీ మాయను కప్పుకుంటున్నావు. బయటి [illegible]ము నిన్ను మాయలో ముంచుతున్నదని భావిస్తున్నావు. కదిలే మేఘములను విశ్వసించి కేవలము [illegible]డు కదలుతున్నాడని అనుకుంటున్నాము మనము. కాని కదిలేది మేఘములు. మనము రైల్లో కూర్చు[illegible]ణము చేస్తూ వుంటే చెట్లు గుట్టలు కదిలిపోయినట్లుగా కనుపిస్తూ వుంటాయి. కాదు. కాదు. [illegible] మనయందే వుంటున్నది. తనను తాను గుర్తించుకుంటే సర్వమును గుర్తించుకున్నవాడౌతాడు. [illegible]ముంక్షుతాపరాధము. మన దేహము చేతనే మనము బంధింపబడుతున్నాము. మన మనస్సు చేత [illegible] బంధింపబడుతున్నాము. కనుక యీ మనో దేహములనే స్వభావాన్ని చక్కగా అర్థము చేసుకుంటే [illegible] తానే అవుతాడు.

[illegible]స్వరూపులారా! మీరు ముఖ్యముగా చింతించవలసినది ఒకటే. అహం బ్రహ్మాస్మి. అహం బ్రహ్మాస్మి [illegible]మంత్రమును మీరు పెట్టుకోండి. మీరు తప్పక బ్రహ్మస్వరూపులుగా మారుతారు. కేవలము మాట[illegible] నేనే బ్రహ్మ నేనే బ్రహ్మ అనుకుంటే ప్రయోజనము లేదు. సత్యాన్ని గుర్తించి వర్తించాలి. ఉన్నది ఒకటే.

ఏకత్వమును మనము దృఢముగా విశ్వసించాలి ప్రేమించాలి. ఆ ప్రేమయే ప్రేమను చేరుస్తుంది. ప్రేమ లేకుండా మనము దేనిని పొందటానికి వీలు కాదు. ప్రేమ తత్వాన్ని మనము ప్రేమగా మార్చుకోవాలనుకుంటే ప్రేమలోనే మనము మారాలి. ఇది కేవలము మన భావములను దూరము గావించుకోవాలి. ఇట్టి నిజతత్వము మీరు గుర్తించుకొని ఎచ్చట వుండినప్పటికిని, ఏపని చేస్తున్నప్పటికిని నేను ఈ అంగమును కేవలము సాక్షిగా భావించుకొని నేను ఆచరిస్తున్నాను అనే సత్యాన్ని మరవకుండా వుండాలి. దేహము మనది కాదు మనస్సు మనము కాదు. బుద్ధి మనము కాదు. ఇంద్రియములు మనము కాదు. అంతఃకరణము మనము కాదు ఇవంతా భగవంతుని యొక్క బహుమతులు అని భావించాలి. వీటిని సద్వినియోగ పరచుకోవాలి. సద్వినియోగము ఏరీతిగా? దైవార్పిత భావముతో మనము ఆచరించినప్పుడు సర్వము సద్వినియోగమవుతుంది. కనుక మనము సంవత్సరము వరకు గురుపూర్ణిమ వరకు కాచుకోనక్కర లేదు. క్షణాక్షణము మన మనస్సు పరిపూర్ణమైన మనస్సుగా అభివృద్ధి గావించుకోవాలి. విశాలమైన భావాన్ని పెంచుకోవాలి. అన్ని పనులయందు సర్వేశ్వరత్వాన్ని పెంచుకోవాలి. ఇదే నిజమైన సాధన. అంతేగాని ప్రొద్దున్న సాయంకాలము జపమాల పట్టుకొని ధ్యానములో కూర్చోటము కాలనిర్ణయమును మనము అనుసరించరాదు.

సాక్షాత్కారమంటే ఏమిటి? 'సర్వదా సర్వకాలేషు సర్వత్ర హరి చింతనం'. అదే సాక్షాత్కారము. సాక్షాత్ ఆకారమే సాక్షాత్కారము. సర్వవేళలయందు నేను ఆత్మతత్వాన్ని అని భావించుకోటమే సాక్షాత్కారము. దీనినే self realisation అన్నారు. తనను తాను గుర్తించుకోటమే self realisation. self అనగా ఒక్కడు రెండు. దేహమనేది ఒకటి. ఆత్మ అనేది మరొకటి. ఈ దేహము అనిత్యమైనది. ఆత్మ సత్యమైనది. ఇది ఏకమైనటువంటిది. అదే నా యొక్క స్వరూపము. ఈ దేహము నేను కాదు. ఈ దేహముతో చేసేటటువంటి కర్మల యొక్క ప్రభావము చేత తిరిగి దీనికి పునర్జన్మము వస్తున్నాది. కనుక స్వ-భావము. స్వభావము. స్వ-ఆత్మ. ఆత్మ భావమే స్వభావముగాని నేను మానవుడను నేను తప్పులు చేయుటము స్వభావమని అనుకోటం వెఱ్ఱితనము. తప్పులు చేయుటం, పాపములు చేయుటం, అపరాధములు చేయుటం యివన్నీ మానవుని యొక్క స్వభావములు కాదు. పశువు యొక్క స్వభావము. తప్పులు చేసి నేను మానవుడను ఇది నా స్వభావము అనుకోటం చాలా అజ్ఞానము. మానవుడు తప్పులే చేయకూడదు. ఏదో తెలిసో తెలియకనో తప్పులు చేస్తే దానికి పశ్చాత్తాప పడి తిరిగి తప్పులు చేయకుండా చూచుకోవాలి. మనమందరూ నేడు పశువులమనే అనిపించుకుంటున్నాము. పశువు అనగా ఏమిటి? బయటి దృష్టి కలిగినదే పశువు. మానవుడు అంతర్దృష్టి కలవాడుగా వుండాలి. అన్నీ బయటివే చూచుకొని పోతుంటే ప్రయోజనము లేదు.

మానవత్వములో మనము సంపూర్ణముగా సాధించుకోవలసినది మనస్సు యొక్క పవిత్రత

[illegible] ఆత్మ లక్ష్యమును మనము అభివృద్ధి పరచుకోవాలి. ఏది జరిగినా తద్వారానే జరుగుచున్నదిగాని అన్యము [illegible]లో ప్రవేశించుటానికి వీలు లేదని విశ్వసించాలి. ఈ శ్రవణ మనన నిధిధ్యాసలు అభివృద్ధి కావాలనుకుంటే [illegible]రకా చెయ్యాలి. ఎక్కడికి వెళ్ళినప్పటికిని యీ నాలుక యిచ్చినందుకు దుర్భాషలు మాట్లాడకుండా [illegible]గాలు చేయకుండా పరులను నిందించకుండా పవిత్రమైన నామాన్ని ఉచ్ఛరించాలి. ఎవరియందు [illegible] మనము దోషములు వెదకరాదు. అందరియందు ఆత్మనే మనము దర్శించాలి. ఇతరులందు దోషము వెతికేవారు ఎలాంటివారో తెలుసా? కుక్కలు చెప్పులు వెతుకుతాయి. దుష్టుడు తప్పులు వెతు[illegible]తాడు కనుక ఆ దుష్టుడు కుక్కతో సమానము. మంచిని వెతుకు నీవు మంచి మనిషివికా. దోషములున్న [illegible] నీ దృష్టిలో అది దోషరహితముగా భావించు. ఇలాంటి సద్భావములు, పవిత్రమైన భావములు మనము [illegible] నిత్యములో అభివృద్ధిగావించుకున్నప్పుడు నిజముగా మనమే పరమాత్మస్వరూపులమవుతాము.

ప్రేమస్వరూపులారా! సర్వులను మనం సేవించాలి. మనము ఏదో ఒక పటమును, ఒక విగ్రహ[illegible]ము పూజించటము కాదు. ఈ విశ్వస్వరూపమైన ఆకారమును అన్నింటియందు అందరియందు ఆత్మ[illegible] వున్నదనే సత్యాన్ని విశ్వసించాలి. ఇది అప్పటికప్పుడు వుత్పత్తి పడేది కాదు. ప్రాక్టీసు చేయాలి. అభ్యాసము [illegible]. మనము నడచటానికి ఎంత అభ్యాసము చేశాము. మాట్లాడటానికి ఎంత అభ్యాసము చేశాము. [illegible]టానికి ఎంత అభ్యాసము చేశాము. ఇదికూడా అంతే. అభ్యాసము చేస్తుంటే ఆ శాంతి మనకు లభిస్తుంది.

శ్రేయోహి జ్ఞానమభ్యాసాత్ జ్ఞానాద్ధ్యానం విశిష్యతే.

ధ్యానాత్కర్మఫలత్యాగస్త్యాగాచ్ఛాన్తిరనన్తరమ్.

[illegible]మైన BA, MA చదువుకోవాలంటే ఎంత కష్టపడుతున్నారు. అభ్యాసము చేస్తున్నారు. 'శృణ్వంతు విశ్వే [illegible] పుత్రాః' నీవు అమృతపుత్రుడవనే డిగ్రీను నీవు తీసుకోవాలంటే మనము ఎంత అభ్యాసము చేయాలి. [illegible] ఆత్మస్వరూపులమనే డిగ్రీ పొందాలి. నేను పాపిని అనిగాని, నేను బలహీనుడను అనిగానీ, నేను ద్రోహి[illegible]నిగాని యిలాంటి తుచ్ఛ విషయములు ఏమాత్రము వుపయోగించకూడదు. ఇవన్నీ బలహీనుల యొక్క [illegible]ణాలు. నేను యింత పని చేయగలనా, నేను యీ పని చేయగలనా యింత శక్తి నాకు వుందా అని ఏమా[illegible]ము సందేహించకూడదు. ఆ విశ్వాసమే దృఢముగా వుంటే ఏమైనా చేయగలవు. కనుకనే వేదాంతము 'నాయ[illegible] బలహీనేన లభ్యః' నీవు ఆత్మబలహీనుడు కారాదు. నాకు లేదు లేదు అనుకుంటే సైకలాజికల్‌గా [illegible]ండానే పోతుంది. నేను చేయగలను, నేను పొందగలను అనే ధైర్యసాహసములతో యిందులో ప్రవేశిం[illegible]. ఈ విధమైన ఉత్సాహప్రోత్సాహములను మనము దినదినాభివృద్ధి గావించుకోవాలి.

అల్పసుఖముల కోసము ఆరాటపడుతున్నాము. ఈ అల్పసుఖము ఎంతకాలము? ఇది [illegible] అతికించుకున్న ముక్కువంటిదే. ఇది ఎప్పుడు రాలిపోతుందో. ఎప్పుడు కూలిపోతుందో. ఎప్పుడు

...పోతుందో? నిత్యసత్యమైన ఆత్మతత్త్వమునకు యే మాత్రము ప్రయత్నించుటం లేదు. ఆ ప్రయత్నము చేసినవాడే నిజమైన సాధకుడు. అతనే ధన్యుడు. అతనే అన్ని అందుకోగల ధన్యుడు అర్హుడు. లోక సంబంధమైన విషయాలు నీవు అనుభవించవచ్చు. తప్పులేదు. ఇవన్నియు భగవత్ప్రసాదములుగానే భావించాలి. 'సర్వ కర్మ భగవత్ప్రీత్యర్థం' అదే నిజమైన తత్త్వము. కనుక మన జీవితము భగవదర్పితమునకే మనము వినియోగించాలిగాని యింకొక దానికి మనము ఏమాత్రము వినియోగించరాదు. తాను యిచ్చినది తనకే అర్పితము కావాలి. అనేక దాన ధర్మములు ఆచరిస్తూ వుంటారు.

ఉత్తరప్రదేశములో ఒక ఉత్తమురాలు వుండేటువంటిది. ఆమెకు వుండినదానిలో ఎప్పుడూ దానధర్మములు చేస్తూ వుండేది. పదిమందిలోకి ఎక్కడికైనా పోయేటప్పుడు ఆమె తలవంచుకొని పోయేది. ఆమె మిత్రులందరు ఆమెను హాస్యం చేసేవారు. ఏమిటమ్మా నీవు చేసే దానములు, నీవు చేసే ధర్మములు మరెవ్వరు చేయటంలేదే ఎందుకు తలవంచుకొని పోవాలి. తల ఎత్తుకొని పోవాలి అనేవారు. నాయనా! భగవంతుడు నాకు అనేక చేతులతో అందిస్తుంటే నేను ఒక చేత్తో దానము చేయటం యిది అవమానము కాదా అనేటువంటిది ఆమె. ఈ రీతిగా మరు భగవంతుని సహస్ర హస్తముల చేత అందుకొంటూ కూడను ఒక్క చేతిలో దానము చేయటము ఎంత సిగ్గు. అందుకోటానికి అనేక హస్తాలు వస్తాయి. ఇవ్వటానికి ఒక హస్తము కూడా ముందుకు పోదు. ఇది సమాజములో అవమానకర విషయమని ఆ యిల్లాలు బోధించింది. కనుక అన్నింటి యందు త్యాగము చేయాలి. అందుకే సవేద వేదము నందు 'న కర్మణా న ప్రజయా ధనేన త్యాగేనైకే అమృతత్వమానశుః' యీ త్యాగమునందే మనకు నిజమైన యోగము వుంది. శారీరకముగా సేవ చెయ్యాలి. మానసికముగా సచ్చింతనలు సలపాలి. ధనరీతిగా త్యాగము చేయాలి. దరిద్రులను పోషించాలి. వైద్యాలయములు కట్టించాలి. బీదలకు సహాయకారులుగా నిల్చాలి. అదే నిజమైన జీవితము. అంతే గాని మనకున్నది కదా యని గుండువలె బలిసి పోవటము కాదు యీ జీవితము. దీనికోసము మనము పుట్టలేదు. 'శరీరమాద్యం ఖలు ధర్మసాధనం' ధర్మమును ఆచరించాలి. త్యాగము గావించాలి.

ప్రేమస్వరూపులారా! కాలమువంతా సేవలందు, యితరులకు తోడ్పడుటయందు మన కర్మలు ఆచరించుచూ మన కర్తవ్యమును నిర్వర్తించాలి. ఏది చేసినా దైవ భావముతో చేయండి. దీనికంటె మించిన మరొక సాధన లేదు. స్వార్థము కోసమని నీవు హోమ తపస్సు చేయనక్కరలేదు. స్వ నిమిత్తమై నీవు తపస్సు చేయటము కూడను ఒక పాపమే. ఇది పరిపూర్ణ స్వార్థమై పోతుంది. ఈ స్వార్థములో మనము ప్రవేశించరాదు. పరార్థములో మనము ప్రవేశించాలి. నీ సాధన పది మందికి ఉపకారము గావించాలి. కనుక మనము స్వార్థపరులు కాకుండా పరార్థ భావమును పెంచుకొని పరమార్థ భావములో మనము జీవించటానికి ప్రయత్నించాలి. ఇతరులు ఏరీతిగా పోతే నాకేమి నేను

నా కుటుంబము మాత్రం బాగుపడాలనుకుంటే యింతకంటె మృగత్వము మేలుగా తోస్తుంది. నేను నా కుటుంబము వరకే ప్రయాణము చేయకూడదు. సమాజము వరకు ప్రయాణించాలి. సమాజం లేక నీ కుటుంబము ఎక్కడవుంది. కుటుంబము లేక నీవు ఎక్కడున్నావు. నీవు, నీ కుటుంబము సమాజముపైన ఆధారపడి వుంటున్నది. కాబట్టి సమాజక్షేమాన్ని మనం దృష్టిలో పెట్టుకోవాలి. సమాజము అభివృద్ధిని మనం దృష్టిలో పెట్టుకోవాలి. 'లోకాస్సమస్తా సుఖినో భవంతు' అందరు సుఖంగా వుండాలని మనము ఆశించాలి. అదే విశాలమైన హృదయము. అదే విశాలమైన భావము. ఆ విశాలత్వములోనే దివ్యత్వము మనకు ఆవిర్భవిస్తుంది. కనుక భగవచ్చింతన చేత, నామస్మరణ చేత కర్మలను మనము పవిత్రము గావించుకోవాలి. అదే శ్రవణ, మనన, నిదిధ్యాసలు.

1990 జూలై 7వతేదీ శనివారం పూర్ణచంద్రలో భగవాన్ బాబావారిచ్చిన దివ్యోపన్యాసం.